

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
25. maj 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-517/16	Czerwiński Sagen vedrører: 1. Må en national myndighed eller en national ret kontrollere en indplacering, der er foretaget i en erklæring som omhandlet i artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, af en bestemt ydelse som en ydelse, der hører til en konkret gren af social sikring, som er nævnt i denne forordnings artikel 3?2. Er den overgangspension, som er reguleret i lov af 19. december 2008 vedrørende overgangspensioner (Republikken Polens lovtidende af 2015, pos. 965 med senere ændringer), en ydelse ved alderdom som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra d), i forordning nr. 883/2004? 3. Er der ved manglende anvendelse af princippet om sammenlægning af forsikringsperioder (artikel 66 og 33. betragtning til forordning nr. 883/2004) på efterløn levet op til målsætningen om social tryghed, som følger af artikel 48, litra a), TEUF?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Dom	30.05.18
C-633/16	Ernst & Young (sag forelagt af Sø- og Handelsretten) Sagen vedrører: 1. Efter hvilke kriterier skal det vurderes, om en virksomheds adfærd/dispositioner er omfattet af forbuddet i artikel 7(1) i Rådets forordning nr. 139/2004 om kontrol med fusioner og virk-	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Kammeradvokaten	Dom	31.05.18

	<p>somhedsoverdragelser (forbuddet mod præimple- mentering), og forudsætter en gennemførelseshand- ling i artikel 7(1)'s forstand, at handlingen, helt eller delvist, faktisk eller juridisk, udgør en del af selve det kontrol skifte eller den sammenblanding af de delta- gende virksomheders fortsættende aktiviteter, som - forudsat at tærskelværdierne er opfyldt - udløser pligten til anmeldelse? 2. Kan en opsigelse af en sam- arbejdsaftale som den i sagen foreliggende, som er afgivet under omstændigheder svarende til dem, der er beskrevet i forelæggelseskendelsens pkt. 1-20, udgøre en gennemførelseshandling omfattet af for- buddet i Rådets forordning nr. 139/2004, artikel 7(1), og efter hvilke kriterier skal det i så fald afgøres? 3. Gør det ved besvarelsen af spørgsmål 2 nogen for- skel, om opsigelsen faktisk har medført konkurrence- retligt relevante markedsmæssige virkninger? 4. Så- fremt spørgsmål 3 besvares bekræftende, bedes det oplyst, efter hvilke kriterier og med hvilken grad af sandsynlighed det i givet fald skal afgøres, om opsi- gelsen har medført sådanne markedsmæssige virknin- ger, herunder betydningen af at sådanne virkninger om muligt kunne henføres til andre årsager?</p>			
C-49/17	<p>Koppers Denmark (sag forelagt af Østre Lands- ret) Sagen vedrører: 1. Skal artikel 21, stk. 3, i direktiv 2003/96/EF om omstrukturering af EF- bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet fortolkes således, at forbrug af egenprodu- cerede energiprodukter til fremstilling af andre ener- giprodukter er afgiftsfritaget i en situation som den i hovedsagen foreliggende, hvor de fremstillede ener- giprodukter ikke anvendes til motorbrændstof eller brændsel til opvarmning? 2. Skal artikel 21, stk. 3 i direktiv 2003/96/EF om omstrukturering af EF- bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet fortolkes således, at medlemsstaterne kan begrænse fritagelsens anvendelsesområde til alene at omfatte forbrug af et energiprodukt, der medgår til produktionen af et tilsvarende energiprodukt (dvs. et energiprodukt, der som det forbrugte energi produkt også er afgiftspligtigt)?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten</p>	Dom	06.06.18
C-671/16	<p>Inter-Environnement Bruxelles e.a. Sagen vedrører: Skal artikel 2, litra a), i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og pro- grammers indvirkning på miljøet fortolkes således, at begrebet »planer og programmer« omfatter en for- ordning om byplanlægning, der er vedtaget af en regional myndighed: – som indeholder en kortlæg- ning, der fastsætter dens anvendelsesområde, der er</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø-og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen</p>	Dom	07.06.18

	<p>begrænset til et enkelt kvarter, og som inden for dette område afgrænser forskellige blokke, hvor der gælder særlige regler for så vidt angår beliggenheden af og højden på bygninger, og som ligeledes fastsætter særlige bestemmelser for anvendelsen af de zoner, der omkranser bygningerne, såvel som nøjagtige angivelser for den fysiske anvendelse af visse regler, der er fastsat under hensyntagen til vejene, de lige linjer, der krydser disse veje vinkelret og afstandene i forhold til byggelinjen for disse veje, og – som forfølger et formål om fornyelse af det omhandlede kvarter, og – som fastsætter regler for udformningen af ansøgningerne om byggetilladelse, der er betinget af en vurdering af indvirkningen på miljøet i dette kvarter?»</p>	<p><u>Til orientering:</u> Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Ervervsstyrelsen</p>		
C-160/17	<p>Thybaud e.a Sagen vedrører: Skal artikel 2, litra a), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet fortolkes således, at begrebet planer eller programmer omfatter et perimetre, der er fastsat i en lovbestemmelse og vedtaget af en regional myndighed: – som alene har til formål at fastsætte omkredsen af en geografisk zone, hvori der kan gennemføres et byplanlægningsprojekt, idet det forudsættes, at dette projekt, som skal forfølge et bestemt formål – i det foreliggende tilfælde vedrøre ændring og udvikling af bymæssige funktioner og som kræver opførelse, ændring, udvidelse og nedlæggelse af veje eller overbygninger over veje på jord eller offentlige områder – danner grundlag for vedtagelsen af perimetret, som således medfører accept af princippet for projektet, men at projektet endvidere skal være genstand for en tilladelse, som kræver en vurdering af indvirkningerne; og – som processuelt set bevirker, at ansøgninger om tilladelse til handlinger eller arbejder inden for dette perimetre er omfattet af en fravigelsesprocedure, idet de bymæssige krav, der fandt anvendelse på de pågældende jorder inden vedtagelsen af perimetret, fortsat finder anvendelse, men således at retten til denne procedure kan gøre det muligt lettere at opnå en fravigelse af disse krav; – og som er omfattet af en formodning for, at ekspropriationer, der sker i forbindelse med den hertil vedlagte ekspropriationsplan, sker i offentlighedens interesse?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen</p> <p><u>Til orientering:</u> Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Ervervsstyrelsen</p>	Dom	07.06.18
C-650/16	<p>Bevola og Jens W. Trock (sag forelagt af Østre Landsret) Er TEUF artikel 49 til hinder for en national beskatningsordning som den i hovedsagen omhandlede, der medfører, at der er mulighed for fradrag for tab i indenlandske filialer, mens der ikke er mulighed for</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten</p>	Dom	12.06.18

	fradrag for tab i filialer beliggende i andre medlemsstater, heller ikke under betingelser svarende til Domstolens dom i sag C-446/03, Marks & Spencer, præmis 55-56, medmindre koncernen har valgt international sambeskatning på vilkår som angivet i hovedsagen?			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-426/16	<p>Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Er artikel 4, stk. 4, sammenholdt med artikel 2, litra k), i Rådets forordning (EF) nr. 1099/2009 af 24. september 2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet ugyldig på grund af tilsidesættelse af artikel 9 i den europæiske menneskerettighedskonvention, artikel 10 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og/eller artikel 13 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, idet disse artikler foreskriver, at slagtning af dyr ved særlige metoder, der er foreskrevet af religiøse ritualer, kun må ske uden bedøvelse, såfremt slagtningen finder sted på et slagteri, der er omfattet af forordning (EF) nr. 853/2004, mens regionen Flandern ikke har en tilstrækkelig kapacitet af sådanne slagterier til at imødekomme den efterspørgsel efter dyr slagtet uden bedøvelse, der opstår i anledning af den islamiske offerfest, og omkostningerne forbundet med at omforme midlertidige og af myndighederne godkendte og kontrollerede slagteanlæg til slagterier, der omfattes af forordning (EF) nr. 853/2004, til brug for offerfesten ikke synes relevante for gennemførelsen af de tilstræbte formål med hensyn til dyrevelfærd og den offentlige sundhed og således ikke synes at være proportionale hermed.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	29.05.18
Forenede sager C-569/16 og C-570/16	<p>Bauer m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Giver artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder arvingen efter en arbejdstager, der er død under ansættelsen, ret til en finansiel godtgørelse for den minimale årlige ferieperiode, der tilkom arbejdstageren inden dennes død, hvilket er udelukket i henhold til § 7, stk. 4, i Bundesurlaubsgesetz (den tyske forbundslov om ferie), sammenholdt med § 1922, stk. 1, i Bürgerliches Gesetzbuch (den tyske borgerlige lovbog)? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Gælder dette også, såfremt arbejdsforholdet bestod mellem to privatpersoner?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	29.05.18

C-619/16	<p>Kreuziger</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/88/EF fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale retsfor skrifter eller praksis, hvorefter retten til finansiel godtgørelse ved et arbejdsforholds ophør er udelukket, såfremt arbejdstageren ikke har ansøgt om den årlige betalte ferieperiode, selv om han havde mulighed herfor? 2) Skal artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/88/EF fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale retsfor skrifter eller praksis, hvorefter retten til finansiel godtgørelse ved et arbejdsforholds ophør er betinget af, at arbejdstageren af grunde, som han ikke har nogen indflydelse på, ikke har været i stand til at gøre brug af sin ret til årlig betalt ferie inden arbejdsforholdets ophør?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	29.05.18
C-684/16	<p>Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (direktiv 2003/88/EF) eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (chartret) til hinder for en national ordning som § 7 i Bundesurlaubsgesetz (BUrlG), der som forudsætning for, at retten til ferie kan gøres gældende, opstiller et krav om, at arbejdstageren anmoder om ferie under angivelse af, hvornår vedkommende ønsker at afholde ferien, og bestemmer, at retten til ferie ellers bortfalder uden godtgørelse ved udløbet af referenceperioden, og ifølge hvilken arbejdsgiveren således ikke er forpligtet til på eget initiativ ensidigt og på bindende vis for arbejdstageren at fastsætte det tidsrum inden for referenceperioden, som arbejdstagerens ferie afholdes i? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Gælder dette også, såfremt arbejdsforholdet bestod mellem private parter?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	29.05.18
C-287/17	<p>Česká pojišťovna</p> <p>Sagen vedrører: »Skal artikel 6, stk. 1 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner fortolkes således, at retten skal tilkende en sagsøger, der får medhold i en tvist om inddrivelse af en gæld, der hidrører fra en handelstransaktion som defineret i dette direktivs artikel 3 eller 4, et beløb på 40 EUR (eller det tilsvarende beløb i national valuta) samt kompensation for de med retssagen forbundne omkostninger, herunder kompensation for omkostningerne til en rykker-skrivelse til den sagsøgte for sagsanlægget, på det beløb, der er fastsat i medlemsstatens processuelle bestemmelser?«</p>	Justitsministeriet	GA	29.05.18
C-526/16	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Polen</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	31.05.18

	<p>Påstande: — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, stk. 1, og artikel 4, stk. 2 og 3, i direktiv 2011/92 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (1), sammenholdt med bilag II og III til dette direktiv, idet den har undtaget projekter til søgning eller kortlægning af mineralressourcer ved hjælp af boreriger indtil en dybde på 5 000m — med undtagelse af boreriger i vandindvindingsområder, områder med beskyttede indre farvande og beskyttede naturområder i form af nationalparker, naturområder, naturreservater og »Natura 2000«-områder og disse områders ydre beskyttelseszoner, hvor boreriger med en dybde fra 1 000m er underlagt proceduren til vurdering af nødvendigheden af en miljøkonsekvensvurdering — fra proceduren til vurdering af nødvendigheden af en miljøkonsekvensvurdering, idet den for boreriger uden for vandindvindingsområder, områder med beskyttede indre farvande og de forskellige nævnte beskyttede naturområder samt disse områders ydre beskyttelseszoner, har fastlagt en tærskelværdi, der udløser nærværende sag, hvormed der ikke tages hensyn til alle de i bilag III til dette direktiv indeholdte væsentlige udvælgelseskriterier. — Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Energistyrelsen		
C-245/17	<p>Pedro Viejobueno Ibáñez og Emilia de la Vara González</p> <p>Sagen vedrører: – Kan afslutningen af skoleårets undervisningsperiode anses for et objektive forhold, der begrundes, at de nævnte lærervikarer behandles anderledes end fastansatte lærere? – Er det i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling af disse lærervikarer, at de, når de afskediges ved afslutningen af undervisningsperioden, ikke kan afholde deres ferie i effektive fridage, idet disse erstattes med betaling af de tilhørende bidrag? – Er det foreneligt med princippet om forbud mod forskelsbehandling af disse ansatte, at begrebet arbejdstagere med tidsbegrænset ansættelse omfattes af en abstrakt bestemmelse som tilfølsbestemmelse 18 til Ley Regional Ley 5/2012, de 12 de julio, de Presupuestos Generales de la Junta de Comunidades de Castilla-La Mancha para 2012 [lov nr. 5 af 12.7.2012 om det generelle budget for regionen Castilla-La Mancha], som af budgetbesparelshensyn og med henblik på opfyldelse af underskudsmålene bl.a. ophævede anvendelsen af rammeaftalen af 10. marts 1994, der var blevet indgået mellem det spanske undervisnings- og videnskabsministerium og fagforeningen ANPE, offentliggjort ved Generaldirektoratet for Personale og Tjenesters beslutning af 15. marts 1994, (BOMEAC af 28.3.1994), vedrørende betaling for ferie i juli og august for ansættelser på mere end fem og en halv måned samt for vikarer, og som foreskriver, at de ikke-universitetsansatte lærervika-</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	31.05.18

	rer betales for ferier svarende til 22 hverdage, hvis personen var vikaransat for hele skoleåret, eller for de dage, der forholdsmæssigt svarer hertil?			
C-335/17	Valcheva Sagen vedrører: Skal begrebet »samværsret« i artikel 1, stk. 2, litra a), og artikel 2, nr. 10), i Rådets forordning (EF) n r. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar fortolkes således, at det ikke kun omfatter samværet mellem forældrene og barnet, men også samværet med andre slægtninge end forældrene, nemlig bedsteforældrene?	Børne- og Socialministeriet	Dom	31.05.18
C-251/17	Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik Påstande: — Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 260, stk. 1, TEUF, idet den ikke har truffet alle de nødvendige foranstaltninger med henblik på at opfylde dom afsagt af Domstolen den 19. juli 2012 i sag C-565/10, Kommissionen mod Italien. — Den Italienske Republik tilpligtes at betale en tvangsbøde på 346 922,40 EUR, med fradrag af en eventuel nedsættelse i medfør af den foreslåede formel for nedsættelse, for hver dags forsinkelse med opfyldelsen af dommen i sag C-565/10 fra den dato, hvor der afsiges dom i den foreliggende sag, indtil den dato, hvor dommen i sag C-565/10 er opfyldt. — Den Italienske Republik tilpligtes at betale et fast dagligt beløb på 39 113,80 EUR, med et samlet mindstebeløb på 62 699 421,40 EUR, fra datoen for afsigelsen af dommen i sag C-565/10 indtil den dato, hvor der afsiges dom i den foreliggende sag, eller indtil den dato, hvor dommen i sag C-565/10 er opfyldt. — Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	31.05.18
Forenede sager C-626/15 og C-659/16	Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union (C-626/15) Påstande: — Rådets afgørelse af 11. september 2015, således som den er indeholdt i formanden for De Faste Repræsentanternes Komités konklusion af 11. september 2015, hvormed der gives tilladelse til fremlæggelse af et oplæg på vegne af Unionen og dens medlemsstater om et fremtidigt forslag til Kommissionen for Bevarelse af de Marine Levende Ressourcer i Antarktis om etablering af et beskyttet havområde i Weddellhavet, optaget i kortfattet referat af 23. september 2015 af det 2554. møde i De Faste Repræsentanternes Komité (dokument 11837/15, punkt 65, s. 19 og 20, og dokument 11644/1/15/REV) annulleres delvist, for så vidt som Rådet har fastsat, at oplægget skal fremlægges på vegne af Unionen og dens medlemsstater i stedet for på vegne af Unionen alene. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	31.05.18

	<p>omkostninger.</p> <p>Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union (C-659/16)</p> <p>Påstande: — Rådets afgørelse af 10. oktober 2016 vedtaget ved en »I/A«-punktsnote vedrørende fastlæggelse af Unionens holdning til det 35. årsmøde i Kommissionen for Bevarelse af de Marine Levende Ressourcer i Antarktis (CCAMLR) (den 17.- 28. oktober 2016 i Hobart, Australien), annulleres delvis, for så vidt angår etableringen af tre havbeskyttelsesområder og etableringen af særlige videnskabelige undersøgelsesområder (dokument 12523/16 og dokument 12445/16).</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
<p>Forenede sager C-259/16 og C-260/16</p>	<p>Confetra e.a. m.fl</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er EU-retten, og nærmere bestemt artikel [2], nr. 1), 1a) og 6), i direktiv 97/67/EF, som suppleret og ændret ved direktiv 2008/6/EF, til hinder for at anvende en national bestemmelse, nærmere bestemt artikel 2, litra a) – f), i lovdekret nr. [261]/1999 samt artikel 1, stk. 1, litra g) og r), sammenholdt med litra i) i »forordningen om tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« i bilag A til AGCOM's afgørelse nr. 129/15/CONS af 11. marts 2015 og ministeren for økonomisk udviklings dekret om »fastsættelse af regler for proceduren for udstedelse af tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« af 29. juli 2015, for så vidt som disse tilsigter ligeledes at lade området for posttjenester omfatte vognmands-, speditør- og kurertjenester? 2) Er EU-retten, og nærmere bestemt artikel 9, stk. 1, og [artikel 2], nr. 19), i direktiv 97/67/EF, som suppleret og ændret ved direktiv 2008/6/EF, samt proportionalitetsprincippet og rimelighedsprincippet til hinder for at anvende en national bestemmelse, nærmere bestemt artikel 6, stk. 1, i lovdekret nr. [261]/1999 samt artikel 8 i »forordningen om tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« i bilag A til AGCOM's afgørelse nr. 129/15/CONS af 11. marts 2015 og ministeren for økonomisk udviklings dekret om »fastsættelse af regler for proceduren for udstedelse af tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« af 29. juli 2015, for så vidt som disse pålægger leverandørerne af vognmands-, speditør- og kurertjenester at indhente en generel tilladelse, som går ud over, hvad der er nødvendigt til at sikre de væsentlige krav inden for leveringen af posttjenester? 3) Er EU-retten, og nærmere bestemt artikel 7, stk. 4, og artikel 9, stk. 2, i direktiv 97/67/EF, som suppleret og ændret ved direktiv 2008/6/EF, samt proportionalitetsprincippet og rimelighedsprincippet til hinder for at anvende en national bestemmelse,</p>	<p>Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	<p>Dom</p>	<p>31.05.18</p>

	<p>nærmere bestemt artikel 6, stk. 1a, og artikel 10, stk. 2, i lovdekret nr. 261/1999 samt artikel 11, stk. 1, litra f), og artikel 15, stk. 2, i »forordningen om tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« i bilag A til AGCOM's afgørelse nr. 129/15/CONS af 11. marts 2015 og artikel 9 i ministeren for økonomisk udviklings dekret om »fastsættelse af regler for proceduren for udstedelse af tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« af 29. juli 2015, for så vidt som disse pålægger leverandørerne af vognmands-, speditør- og kurertjenester at betale bidrag til udligningsfonden for befordringspligtigheder? 4) Er EU-retten, og nærmere bestemt artikel 9, stk. 2, i direktiv 97/67/EF, som suppleret og ændret ved direktiv 2008/6/EF, til hinder for at anvende en national bestemmelse, nærmere bestemt artikel 6 og 10 i lovdekret nr. 261/1999 samt artikel 11, stk. 1, litra f), og artikel 15, stk. 2, i »forordningen om tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« i bilag A til AGCOM's afgørelse nr. 129/15/CONS af 11. marts 2015 og artikel 9 i ministeren for økonomisk udviklings dekret om »fastsættelse af regler for proceduren for udstedelse af tilladelser, der giver ret til at udbyde posttjenester til offentligheden« af 29. juli 2015, for så vidt som de ikke indeholder nogen vurdering af tilfælde, hvori et bidrag til udligningsfonden for omkostningerne til befordringspligtigheder kan anses for at være passende, og ikke fastsætter anvendelsesregler, der sonderer mellem de skattepligtiges subjektive situation og situationen på markederne?</p>			
C-542/16	<p>Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1 a) Omfatter [direktiv 2002/92] virksomhed, hvor forsikringsformidleren ikke har haft til hensigt at indgå en reel forsikringsaftale? Har det nogen betydning om fraværet af en sådan hensigt allerede forelå før eller først efter, at virksomheden blev indledt? 1 b) Har det – i den i spørgsmål 1 a) anførte situation – nogen betydning om formidleren ud over den fiktive virksomhed også har drevet en reel forsikringsformidlingsvirksomhed? 1 c) Har det – stadig i den i spørgsmål 1 a) anførte situation – nogen betydning, at virksomheden udadtil fremstår for kunden som indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler? Har kundens, velbegrundede eller ugrundede, opfattelse af, hvorvidt der er tale om forsikringsformidling, nogen betydning?</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	31.05.18
Forenede sager C-54/17 og C-55/17	<p>Wind Telecomunicazioni m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) »Er artikel 8 og 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 til hinder for en fortolkning af de tilsvarende nationale gennemførelsesbestemmelser (og navnlig henholdsvis artikel 24 og 25 i Codice del consumo (lov om forbrug)), ifølge hvilken praksis</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	31.05.18

	<p>fra en telefonoperatør, der består i udeladelse af oplysninger vedrørende forhåndsindstilling af visse telefontjenester (eksempelvis telefonsvarer eller navigering på internettet) på SIM-kortet, og i særdeleshed såfremt telefonoperatøren ikke kan gøres ansvarlig for yderligere særskilt konkret adfærd, kan kvalificeres som »utilbørlig påvirkning« og således som »aggressiv handelspraksis«, der kan forventes »væsentligt« at indskrænke gennemsnitsforbrugernes valgfrihed eller adfærd?</p> <p>2) Kan punkt 29 i bilag I til direktiv 2005/29/EF [...] fortolkes således, at der foreligger »levering uden forudgående anmodning«, såfremt en mobiltelefonoperatør lader sin kunde betale tjenester i form af telefonsvarer eller navigering på internettet i en situation, som er kendetegnet ved – telefonoperatøren på tidspunktet for indgåelse af kontrakter om mobiltelefoni ikke korrekt har oplyst forbrugeren om, at tjenesterne i form af telefonsvarer og navigering på internettet er forhåndsindstillet på SIMkortet, hvilket bevirker, at disse tjenester potentielt kan benyttes af forbrugeren uden specifik indstilling (setting), – forbrugeren for reelt at benytte disse tjenester under alle omstændigheder skal foretage de nødvendige handlinger (eksempelvis indtaste nummeret på telefonsvareren eller betjene de kommandoer, som aktiverer navigering på internettet), – operatøren ikke kan gøres ansvarlig for dels den tekniske og operationelle fremgangsmåde ved forbrugeren reelle brug af tjenesterne, dels oplysningerne om disse fremgangsmåder og prisen for tjenesterne, men udelukkende for den omhandlede udeladelse af oplysninger vedrørende forhåndsindstillingen af tjenesterne på SIM-kortet?</p> <p>3) Er formålet med det »almindelige« direktiv 2005/29/EF i sin egenskab af »sikkerhedsnet« for forbrugerbeskyttelse samt tiende betragtning til og artikel 3, stk. 4, i samme direktiv 2005/29/EF til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter vurderingen af overholdelsen af særlige forpligtelser ifølge sektordirektiv 2002/22/EF om forbrugerbeskyttelse henhører under anvendelsesområdet for det almindelige direktiv 2005/29/EF om ukorrekt handelspraksis, hvilket bevirker, at myndigheden med kompetence til at iværksætte foranstaltninger mod overtrædelser af sektordirektivet afskæres fra at gribe ind i alle de tilfælde, hvor der også er tale om ukorrekt/urimelig handelspraksis?</p> <p>4) Skal specialitetsprincippet i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF opfattes som et princip, der regulerer forholdene mellem lovgivninger (almindelig lovgivning og sektorlovgivninger), forholdene mellem bestemmelser (almindelige bestemmelser og specifikke bestemmelser) eller forholdene mellem myndigheder med kompetence til regulering af og tilsyn med de respektive sektorer?</p> <p>5) Kan der kun være tale om begrebet »uoverensstemmelse« i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF</p>			
--	---	--	--	--

	<p>i tilfælde af radikal modstrid mellem bestemmelserne i lovgivningen om ukorrekt handelspraksis og andre EU-retlige bestemmelser, som regulerer særlige sektorbaserede aspekter af handelspraksis, eller er det tilstrækkeligt, at de pågældende bestemmelser indeholder en afvigende regulering fra lovgivningen om ukorrekt handelspraksis i forhold til den særlige karakter ved sektoren i et sådant omfang, at der opstår en kollision mellem bestemmelser (Normenkollision) i relation til en og samme konkrete situation?</p> <p>6) Henviser begrebet »fællesskabsregler« i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF kun til bestemmelserne i EU-retlige forordninger og direktiver samt bestemmelserne til direkte gennemførelse heraf, eller omfatter det også nationale lovgivnings- og reguleringsbestemmelser, der gennemfører EU-retlige principper?</p> <p>7) Er dels specialitetsprincippet i tiende betragtning til og artikel 3, stk. 4, i direktiv 2005/29/EF, dels artikel 20 og 21 i direktiv 2002/22/EF samt artikel 3 og 4 i direktiv 2002/21/EF til hinder for en fortolkning af de tilsvarende nationale gennemførelsesbestemmelser, hvorefter det antages, at den almindelige lovgivning om ukorrekt handelspraksis altid skal anvendes i alle tilfælde, hvor der i en reguleret sektor – kendetegnet ved en »forbrugerorienteret« sektorlovgivning og hvor den sektorspecifikke myndighed er tildelt kompetencen til at fastsætte regler og sanktioner – udvises en adfærd, som kan henhøre under begrebet »aggressiv handelspraksis« som omhandlet i artikel 8 og 9 i direktiv 2005/29/EF eller handelspraksis, »der under alle omstændigheder betragtes som aggressiv« i henhold til bilag I til direktiv 2005/29/EF, og dette herunder i det tilfælde, hvor der foreligger en sektorlovgivning til forbrugerbeskyttelse, der er baseret på EU-retlige bestemmelser og fuldt ud regulerer samme »aggressive handelspraksis«, handelspraksis, »der under alle omstændigheder betragtes som aggressiv«, eller i alle tilfælde »ukorrekt handelspraksis«?</p>			
C-68/17	<p>IR</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 4, stk. 2, andet led, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (herefter »direktiv 2000/78/EF«) fortolkes således, at kirken for en organisation som den, sagsøgte i den foreliggende sag udgør, på bindende vis kan bestemme, at der for så vidt angår krav om en redelig indstilling og loyal opførsel, som stilles til arbejdstagere i en ledende stilling, skelnes mellem arbejdstagere, der er medlemmer af kirken, og arbejdstagere, der er medlem i en anden kirke eller ikke er medlem i nogen kirke? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: a) Består der i den foreliggende retstvist en pligt til at undlade at an-</p>	Moderniseringsstyrelsen	GA	31.05.18

	vende en bestemmelse i national ret, her AGG's § 9, stk. 2, hvorefter en sådan ulige behandling på grund af arbejdstagerens konfession er begrundet i henhold til kirkens selvforståelse? b) Hvilke betingelser stilles der i henhold til artikel 4, stk. 2, andet led, i direktiv 2000/78/EF til krav til arbejdstagere i en kirke eller en anden organisation, der er nævnt i denne bestemmelse, om, at disse har en redelig indstilling til og er loyale over for organisationens etik?			
C-105/17	Kamenova Sagen vedrører: Skal artikel 2, litra b), og litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis fortolkes således, at en fysisk persons virksomhed, som på et websted er registreret med henblik på salg af varer og samtidig har offentliggjort i alt otte annoncer om salg af forskellige varer via dette websted, er en erhvervsdrivende som omhandlet i artikel 2, litra b), udgør virksomheders handelspraksis over for forbrugerne som omhandlet i artikel 2, litra d), og er omfattet af direktivets anvendelsesområde i henhold til direktivets artikel 3, stk. 1?	Forbrugerombudsmanden	GA	31.05.18
T-160/16	Groningen Seaports m.fl. mod Kommissionen Påstande: — Den anfægtede afgørelse annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger	Udenrigsministeriet Skatteministeriet	Dom	31.05.18
T-461/16	Kaddour mod Rådet Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/850 af 27. maj 2016 om ændring af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/840 af 27. maj 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien, annulleres, for så vidt som de vedrører og/eller henviser til sagsøgeren. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Erhvervsstyrelsen	Dom	31.05.18
T-163/17	Consorzio di Garanzia dell'Olio Extra Vergine di Oliva di Qualità mod Kommissionen Påstande: — Der gives sagsøgeren medhold, hvorved Kommissionen pålægges ansvar uden for kontraktforhold i henhold til artikel 268 og artikel 340, stk. 2, TEUF. — Sagsøgeren tilkendes erstatning for den materielle skade (lidt tab og tabt fortjeneste) og immateriel skade (på ry og omdømme), som er påført sagsøgeren. — Kommissionen tilpligtes at betale renter og morarenter. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	31.05.18
C-210/16	Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein GmbH	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	05.06.18

	<p>Sagen vedrører: Skal artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF 1 fortolkes således, at den endeligt og udtømmende regulerer ansvaret for brud på data-sikkerheden, eller bliver der inden for rammerne af »de fornødne foranstaltninger« i henhold til artikel 24 i direktiv 95/46/EF og [af beføjelser til at kunne] »gribe effektivt ind« i henhold til artikel 28, stk. 3, andet led, i direktiv 95/46/EF i flertrins informationsudbyderforhold plads til et ansvar for et organ, som ikke er ansvarligt for databehandling i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF, ved valget af en registerfører til dets informationsudbud? Kan det af medlemsstaternes forpligtelse i henhold til artikel 17, stk. 2, i direktiv 95/46/EF til at fastsætte i forbindelse med databehandling ved en registerfører, at »den registeransvarlige skal vælge en registerfører, som frembyder den fornødne garanti med hensyn til de tekniske sikkerhedsforanstaltninger og organisatoriske foranstaltninger, der skal træffes«, omvendt sluttes, at der ved andre udbyder/brugerrelationer, som ikke er forbundet med databehandling ved en registerfører som omhandlet i artikel 2, litra e), i direktiv 95/46/EF, ikke består nogen forpligtelse til at foretage et omhyggeligt valg, og at det heller ikke kan begrundes efter national ret? Er en tilsynsmyndighed i en medlemsstat (her: Tyskland) i tilfælde, hvor en moderkoncern, som er hjemmehørende uden for Den Europæiske Union, driver juridisk selvstændige virksomheder (datterselskaber) i forskellige medlemsstater, kompetent i henhold til artikel 4, og artikel 28, stk. 6, i direktiv 95/46/EF til at udøve de beføjelser, der tillægges den i overensstemmelse med artikel 28, stk. 3, i direktiv 95/46/EF over for en virksomhed, der ligger på medlemsstatens eget område, også i det tilfælde, hvor denne virksomhed udelukkende har til opgave at promovere salg af reklame og øvrige marketingsforanstaltninger rettet mod indbyggerne i denne medlemsstat, mens den selvstændige virksomhed (det datterselskab), der ligger i en anden medlemsstat (her: Irland), ifølge koncernens interne opgavefordeling er eneansvarlig for indsamling og behandling af personoplysninger på hele EU's område og dermed også i den anden medlemsstat (her: Tyskland), når afgørelsen om databehandling rent faktisk træffes af moderkoncernen? Skal artikel 4, stk. 1, litra a), og artikel 28, stk. 3, i direktiv 95/46/EF fortolkes således, at i tilfælde, hvor den registeransvarlige er ejer af en virksomhed på én medlemsstats område (her: Irland), og der findes en yderligere juridisk selvstændig virksomhed på en anden medlemsstats område (her: Tyskland), som bl.a. har til opgave at sælge reklameplads og hvis aktivitet er rettet mod indbyggerne i denne stat, kan den kompetente tilsynsmyndighed i denne anden medlemsstat (her: Tyskland) også rette foranstaltninger og påbud til gennemførelse af reglerne om databeskyttelse mod den anden virksomhed, som</p>			
--	---	--	--	--

	<p>ifølge den koncerninterne opgave- og ansvarsfordeling ikke er ansvarlig for databehandling (her: i Tyskland), eller kan der i så fald kun træffes foranstaltninger og gives påbud af tilsynsmyndigheden i den medlemsstat (her: Irland), på hvis område det koncerninterne ansvarlige organ har sit hjemsted?</p> <p>Skal artikel 4, stk. 1, litra a), og artikel 28, stk. 3 og 6, i direktiv 95/46/EF fortolkes således, at i tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden i en medlemsstat (her: Tyskland) i henhold til artikel 28, stk. 3, i direktiv 95/46/EF rejser krav mod en person eller et organ, som er aktiv(t) på denne stats område, på grund af manglende omhu ved valget af en tredjemand, som er involveret i databehandlingsprocessen (her: Facebook), fordi denne tredjemand overtræder reglerne om databeskyttelse, er den tilsynsmyndighed, der griber ind, (her: Tyskland) da bundet til den databeskyttelsesretlige vurdering hos tilsynsmyndigheden i den anden medlemsstat, hvor den for databehandlingen ansvarlige tredjemand har sin virksomhed (her: Irland), i den forstand, at den ikke må foretage en herfra afvigende retlig vurdering, eller kan den indgribende tilsynsmyndighed (her: Tyskland) foretage en selvstændig undersøgelse af lovligheden af den databehandling, som udføres af den tredjemand, der er etableret i en anden medlemsstat (her: Irland), som et indledende spørgsmål vedrørende dens egen indgriben? For så vidt som den indgribende tilsynsmyndighed (her: Tyskland) kan foretage en selvstændig efterprøvelse: Skal artikel 28, stk. 6, andet punktum, i direktiv 95/46/EF fortolkes således, at denne tilsynsmyndighed først må udøve de beføjelser, som er tillagt den i henhold til artikel 28, stk. 3, i direktiv 95/46/EF, til at gribe effektivt ind over for en person eller et organ, der er etableret på denne stats område, på grund af medansvar for brud på datasikkerheden, som er begået af en i en anden medlemsstat etableret tredjemand, når og kun når den på forhånd har anmodet tilsynsmyndigheden i denne anden medlemsstat (her: Irland) om at måtte udøve sine beføjelser?</p>			
C-574/16	<p>Grupo Norte Facility</p> <p>Sagen vedrører: 1) Med henblik på anvendelse af ækvivalensprincippet mellem midlertidigt ansatte og personer, der er i tidsbegrænset ansættelse, skal ophør af ansættelseskontrakten på grund af »objektive omstændigheder [circunstancias objetivas]« i henhold til ET's artikel 49, stk. 1, litra c), og ophør af »objektive grunde [causas objetivas]« i henhold til ET's artikel 52, da anses for at være »sammenlignelige situationer«, således at forskellen på godtgørelsen i det ene og det andet tilfælde udgør en ulige behandling af midlertidigt og tidsbegrænset ansatte, der er ulovlig i henhold til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP? 2) Hvis dette er tilfæl-</p>	Moderniseringsstyrelsen	Dom	05.06.18

	<p>det, kan da de socialpolitiske formål, der lå til grund for indførelsen af en deltidskontrakt, ligeledes begrunde en forskelsbehandling i henhold til den nævnte rammeaftales § 4, stk. 1, når der udbetales en mindre gunstig godtgørelse i forbindelse med ophøret af et ansættelsesforhold, og det står arbejdsgiveren frit for at vælge, om deltidskontrakten skal være tidsbegrænset? 3) Såfremt det antages, at der ikke foreligger nogen rimelig begrundelse i henhold til § 4, stk. 1, skal direktiv 1999/70, med henblik på at sikre dette direktivs effektive virkning, da fortolkes således, at den ulige behandling af midlertidigt ansatte og fastansatte i henhold til den nævnte spanske lovgivning i forbindelse med en godtgørelse for kontraktens ophør udgør en forskelsbehandling, der er ulovlig i henhold til chartrets artikel 21, idet den er i strid med ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, der udgør en del af EU-rettens grundlæggende principper?</p>			
C-673/16	<p>Coman e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Omfatter begrebet »ægtefælle« i artikel 2, stk. 2, litra a), i direktiv 2004/38/[EF], sammenholdt med artikel 7, 9, 21 og 45 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, en unionsborgers samkønnede ægtefælle fra et tredjeland med hvem den pågældende unionsborger lovligt har indgået ægteskab i henhold til loven i en anden medlemsstat end værtsmedlemsstaten? 2. Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, kræver artikel 3, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2004/38/[EF], sammenholdt med artikel 7, 9, 21 og 45 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, da at værtsmedlemsstaten tildeler en ret til ophold på medlemsstatens område eller til ophold i mere end tre måneder til en unionsborgers samkønnede ægtefælle? 3. Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, kan en unionsborgers samkønnede ægtefælle fra et tredjeland med hvem den pågældende unionsborger lovligt har indgået ægteskab i henhold til loven i en anden medlemsstat end værtsmedlemsstaten, da henhøre under »alle andre familiemedlemmer [...]« i henhold til artikel 3, stk. 2, litra a), i direktiv 2004/38/[EF] eller betragtes som »den partner, med hvem unionsborgeren har en behørigt dokumenteret varig tilknytning« i henhold til artikel 3, stk. 2, litra b), i direktiv 2004/38/[EF], med den heraf følgende forpligtelse for værtsmedlemsstaten til at lette indrejse og ophold for den pågældende, selv om værtsmedlemsstaten hverken anerkender samkønsægteskaber eller fastlægger nogen som helst anden form for retlig anerkendelse, såsom registrerede partnerskaber? 4. Hvis det tredje spørgsmål besvares bekræftende, kræver artikel 3, stk. 2, og artikel 7, stk. 2, i direktiv 2004/38/[EF], sammenholdt med artikel 7, 9, 21 og 45 i Den Europæiske Unions charter</p>	<p>Udenrigsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	<p>Dom</p>	<p>05.06.18</p>

	om grundlæggende rettigheder, da at værtsmedlemsstaten tildeler en ret til ophold på medlemsstatens område eller til ophold i mere end tre måneder til en unionsborgers samkønnede ægtefælle?			
C-677/16	<p>Montero Mateos</p> <p>Sagen vedrører: Skal § 4, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, og som er vedhæftet Rådets direktiv 1999/70/EF, fortolkes således, at ophøret af en midlertidig vikarkontrakt med henblik på besættelse af en ledig stilling på grund af udløbet af den varighed, der gav anledning til indgåelse af kontrakten mellem arbejdsgiveren og arbejdstageren, udgør en objektiv grund, der gør det berettiget, at den nationale lovgiver for et sådant tilfælde ikke har fastsat nogen godtgørelse ved kontraktens udløb, mens der for en sammenlignelig fastansat arbejdstager, der er blevet afskediget af en objektiv grund, er fastsat en godtgørelse på 20 dage pr. ansættelsesår?</p>	Moderniseringsstyrelsen	Dom	05.06.18
C-167/17	<p>Klohn</p> <p>Sagen vedrører: 5.1 Kan bestemmelserne vedrørende »ikke uoverkommeligt dyre« i artikel 10a i direktivet om offentlig deltagelse potentielt finde anvendelse i en sag som den foreliggende, hvor den byggetilladelse, der er anfægtet i sagen, blev indrømmet inden [org. s. 15] gennemførelsesdatoen for dette direktiv, og hvor sagen vedrørende den relevante byggetilladelse også var blevet iværksat inden denne dato? Finder bestemmelserne vedrørende »ikke uoverkommeligt dyre« i artikel 10a i direktivet om offentlig deltagelse da potentielt anvendelse på alle omkostninger, der er opstået under sagen, eller kun på omkostninger, der er opstået efter gennemførelsesdatoen? 5.2 Har en national domstol, som har skønsbeføjelser med hensyn til at tilpligte en tabende part til at betale sagens omkostninger, hvis den pågældende medlemsstat ikke har vedtaget en specifik retsakt til gennemførelse af artikel 10a i direktivet om offentlig deltagelse, når den træffer en afgørelse om at pålægge sagsomkostninger i sager, der er omfattet af denne bestemmelse, pligt til at sikre, at den pågældende afgørelse ikke gør sagen »uoverkommeligt dyr«, enten fordi de omhandlede bestemmelser har direkte virkning, eller fordi den berørte medlemsstats domstol har pligt til at fortolke det nationale procesreglement på en sådan måde, at det i videst muligt omfang er i overensstemmelse med formålene med artikel 10a 5.3 Når en afgørelse om at pålægge omkostninger ikke indeholder nogen begrænsninger og i henhold til national ret må anses for endelig, da der ikke foreligger en klage, kræves det da i henhold til EU-retten, at:a) en taxing master, som ifølge national ret er pålagt opgaven med at fastsætte den vindende parts rimelige sagsomkostninger, eller b) en domstol, der skal</p>	Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Nævnenes Hus	GA	05.06.18

	prøve en sådan afgørelse truffet af en taxing master, alligevel forpligtes til at fravige ellers gældende bestemmelser i den nationale lovgivning og fastsætter de sagsomkostninger, der skal pålægges, på en sådan måde, at de pålagte omkostninger ikke gør sagen uoverkommeligt dyr?			
C-234/17	XC e.a. Sagen vedrører: Skal EU-retten, navnlig artikel 4, stk. 3, TEU sammenholdt med de deraf afledte principper om ækvivalens og effektivitet, fortolkes således, at Oberster Gerichtshof (den øverste domstol) i henhold hertil er forpligtet til efter begæring fra en berørt at foretage efterprøvelse af en retskraftig afgørelse afsagt af en kriminalret for så vidt angår en angivelig krænkelse af EU-retten (konkret: grundrettighedschartrets artikel 50 og Schengen-gennemførelseskonventionens artikel 54), når national ret (§ 363a i Strafprozeßordnung, østrigsk strafferetsplejelov, herefter »StPO«) alene giver mulighed for at foretage en sådan efterprøvelse i forbindelse med en angivelig krænkelse af EMRK eller en tillægsprotokol hertil?	Udenrigsministeriet	GA	05.06.18
C-667/16	Nooren Sagen vedrører: 1) Har unionslovgiver i artikel 70, 71 og 72 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1122/2009 af 30. november 2009 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 for så vidt angår krydsoverensstemmelse, graduering og det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem inden for rammerne af de ordninger for direkte støtte til landbrugerne, som er omhandlet i nævnte forordning, og om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 for så vidt angår krydsoverensstemmelse inden for rammerne af støtteordningen for vin fastsat en mulighed for – som i den foreliggende sag, hvor der er tale om flere misligholdelser på det samme krydsoverensstemmelsesområde– at addere støttenedsættelserne på grund af gentagen misligholdelse og ikkegentagen misligholdelse af krydsoverensstemmelsesforpligtelser i tilfælde, hvor der er tale om dels uagtsom misligholdelse, dels forsætlig misligholdelse heraf? 2) Såfremt spørgsmål 1) besvares bekræftende, hvilken bestemmelse udgør da hjemlen for denne addition, og hvorledes er beregningsmåden? 3) Såfremt spørgsmål 1) besvares benægtende, findes der da en hjemmel herfor andetsteds i EU-retten?	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	06.06.18
C-149/17	Bastei Lübbe Sagen vedrører: 1. Skal artikel 8, stk. 1 og 2, sammenholdt med artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF fortolkes således, at der stadig er tale om »effektive og afskrækkende sanktioner ved overtrædelser af retten til tilrådighedsstillelse af et værk for almenheden«, når et erstatningsansvar for indehaveren af den internetforbindelse, ved hjælp af hvilken der er begået overtrædelser af ophavsret-	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	06.06.18

	<p>ten ved fildeling, bortfalder, såfremt forbindelsesindehaveren nævner mindst et familiemedlem, som foruden den pågældende selv havde adgang til denne internetforbindelse, uden at have undersøgt og meddelt nærmere detaljer vedrørende tidspunktet for og arten af dette familiemedlems brug af internettet? 2. Skal artikel 3, stk. 2, i direktiv 2004/48/EF fortolkes således, at der stadig er tale om »effektive foranstaltninger for at sikre håndhævelsen af de intellektuelle ejendomsrettigheder«, når et erstatningsansvar for indehaveren af den internetforbindelse, ved hjælp af hvilken der er begået overtrædelser af ophavsretten ved fildeling, bortfalder, såfremt forbindelsesindehaveren nævner mindst et familiemedlem, som foruden den pågældende selv havde adgang til denne internetforbindelse, uden at have undersøgt og meddelt nærmere detaljer vedrørende tidspunktet for og arten af dette familiemedlems brug af internettet?</p>			
C-186/17	<p>Flightright</p> <p>Sagen vedrører: Kan der også foreligge en kompensationsret i henhold til artikel 7 i forordning (EF) nr. 261/2004, når en luftfartspassager som følge af en relativt kort forsinkelse i forhold til det planlagte ankomsttidspunkt ikke når en direkte tilsluttet flyforbindelse, og dette medfører en forsinket ankomst til det endelige bestemmelsessted på tre timer eller mere, men de to flyvninger blev varetaget af forskellige luftfartsselskaber, og reservationen blev foretaget af en arrangør, der foretog reservationen af hele flyrejsen via et andet luftfartsselskab?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	06.06.18
C-44/17	<p>The Scotch Whisky Association</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kræver en »indirekte kommerciel brug« af en registreret geografisk betegnelse for spiritus i henhold til artikel 16, litra a), i forordning (EF) nr. 110/2008, at den registrerede geografiske betegnelse anvendes i identisk eller fonetisk og/eller optisk lignende form, eller er det tilstrækkeligt, at den omtvistede del af tegnet hos den relevante kundekreds vækker en association af en hvilken som helst art til den registrerede geografiske betegnelse eller det geografiske område? Såfremt sidstnævnte er tilfældet: Spiller det da også en rolle i forbindelse med vurderingen af, om der foreligger en »indirekte kommerciel brug«, i hvilken sammenhæng den omtvistede bestanddel af tegnet er indføjet, eller kan denne sammenhæng ikke modvirke en indirekte kommerciel brug af den registrerede geografiske betegnelse, selv om den omtvistede bestanddel af tegnet er ledsaget af en angivelse af produktets virkelige oprindelse? 2. Kræver en »antydning« af en registreret geografisk betegnelse i henhold til artikel 16, litra b), i forordning (EF) nr. 110/2008, at der foreligger fonetisk og/eller optisk lighed mellem den registrerede geografiske betegnelse og den omtvistede bestand-</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	07.06.18

	<p>del af tegnet, eller er det tilstrækkeligt, at den omtvistede del af tegnet hos den relevante kundekreds vækker en association af en hvilken som helst art til den registrerede geografiske betegnelse eller det geografiske område? Såfremt sidstnævnte er tilfældet: Spiller det da også en rolle i forbindelse med vurderingen af, om der foreligger en »antydning«, i hvilken sammenhæng den omtvistede bestanddel af tegnet er indføjet, eller kan denne sammenhæng ikke modvirke en antydning i kraft af den omtvistede bestanddel af tegnet, selv om den omtvistede bestanddel af tegnet er ledsaget af en angivelse af produktets virkelige oprindelse? 3. Spiller det en rolle i forbindelse med vurderingen af, om der foreligger en »anden falsk eller vildledende angivelse« i henhold til artikel 16, litra c), i forordning nr. 110/2008, i hvilken sammenhæng den omtvistede bestanddel af tegnet er indføjet, eller kan denne sammenhæng ikke modvirke en vildledende angivelse, selv om den omtvistede bestanddel af tegnet er ledsaget af en angivelse af produktets virkelige oprindelse?</p>			
C-295/17	<p>MEO – Serviços de Comunicações e Multimédia</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 2, stk. 1, litra c), artikel 64, stk. 1, artikel 66, litra a), og artikel 73 i direktiv 2006/112/EF fortolkes således, at en telekommunikationsoperatør (tv, internet, mobilnet og fastnet) er merværdiafgiftspligtig for opkrævninger af et på forhånd bestemt beløb fra sine kunder, når en kontrakt med forpligtelse til et abonnement af en bestemt varighed (bindingsperiode) ophæves af en årsag, der kan tilregnes kunden, inden denne periode er udløbet, idet dette beløb svarer til værdien af den månedlige grundydelse, som kunden skulle betale i henhold til kontrakten multipliceret med det antal månedlige ydelser, der mangler, indtil bindingsperioden udløber, i et tilfælde hvor det pågældende beløb faktureres, og operatørens levering af tjenesterne er ophørt, når det fakturerede beløb opkræves, og uafhængigt af om beløbet betales, såfremt: a. Det kontraktmæssige formål med det fakturerede beløb er at afskrække kunden fra ikke at opfylde den bindingsperiode, som han har forpligtet sig til, og at betale erstatning for det tab, som operatøren lider som følge af misligholdelsen af bindingsperioden – nærmere bestemt for en fratagelse af den fortjeneste, som han ville have opnået, hvis kontrakten havde været gældende indtil afslutningen af den nævnte periode – som følge af aftalen om indgåelse af lavere priser, levering af gratis eller billigere udstyr eller andre tilbud samt som følge af udgifter til reklame og tiltrækning af kunder. b. De kontrakter med bindingsperiode, som blev indgået, gav et højere vederlag til formidlerne end ved de kontrakter uden binding, som disse formidlede, eftersom størrelsen af vederlaget til formidlerne i begge tilfælde (dvs. i</p>	Skatteministeriet	GA	07.06.18

	kontrakter med og uden binding) blev beregnet på grundlag af størrelsen af den månedlige ydelse, der var fastsat i de formidlede kontrakter. c. Det fakturerede beløb i henhold til national ret kan kvalificeres som en bod. 2) Såfremt en eller flere dele af det første spørgsmål ikke foreligger, kan svaret herpå da ændres?			
C-300/17	<p>Hochtief</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er EU-retten til hinder for en processuel bestemmelse i en medlemsstat, hvorefter muligheden for at gøre et hvilket som helst civilretligt krav gældende på grundlag af en overtrædelse af en retsforskrift på området for indgåelse af offentlige kontrakter betinges af, at klagenævnet for offentlige udbud eller en domstol, som behandler et søgsmål til prøvelse af en afgørelse fra klagenævnet for offentlige udbud, endeligt fastslår, at der har fundet en overtrædelse af retsforskriften sted? 2. Kan en bestemmelse i en medlemsstat, hvorefter muligheden for at gøre et krav om skadeserstatning gældende betinges af, at klagenævnet for offentlige udbud eller en domstol, som behandler et søgsmål til prøvelse af en afgørelse fra klagenævnet for offentlige udbud, endeligt fastslår, at der har fundet en overtrædelse af retsforskriften sted, erstattes af en anden bestemmelse i henhold til EU-retten? Er det med andre ord muligt for den skadelidte at godtgøre overtrædelsen af bestemmelsen på anden vis? 3. Er det inden for rammerne af en sag, som er anlagt med henblik på at opnå skadeserstatning, i strid med EU-retten, og navnlig med principperne om effektivitet og ækvivalens, eller kan det have en virkning, som er i strid med denne ret eller disse principper, at en processuel bestemmelse i en medlemsstat alene tillader en retslig anfægtelse af en administrativ afgørelse på grundlag af de retlige argumenter, der er blevet fremført i sagen ved klagenævnet for offentlige udbud, selv i det tilfælde hvor den skadelidte som begrundelse for den påberåbte overtrædelse af retsforskriften alene kan gøre gældende, at vedkommendes udelukkelse på grund af en interessekonflikt var ulovlig i henhold til Den Europæiske Unions Domstols faste praksis, og dette således medfører udelukkelse fra proceduren for indgåelse af den offentlige kontrakt af en anden årsag i overensstemmelse med reglerne for proceduren med forhandling, idet der i så fald har fundet en tilpasning af tilbuddet sted?</p>	Erhvervsministeriet Nævnenes hus	GA	07.06.18
C-435/17	<p>Mardi talu</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er kravet om at bevare stengrave, som en medlemsstat stiller til den, der ansøger om generel arealbetaling samt betaling for landbrugsmetoder, der er til gavn for klimaet og miljøet, og hvis manglende overholdelse udløser anvendelse af den i artikel 39 i Kommissionens delegerede forordning nr. 640/2014 fastsatte administrative</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	07.06.18

	<p>sanktion i form af reduktion af betalingerne med 3%, i overensstemmelse med artikel 93, stk. 1, og artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1306/2013 samt de i bilag II til denne forordning fastsatte minimumskrav? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal den, der ansøger om generel arealbetaling samt betaling for landbrugsmetoder, der er til gavn for klimaet og miljøet i henhold til artikel 72, stk. 1, litra a), artikel 91, stk. 1 og 2, artikel 93, stk. 1, og artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1306/2013 samt artikel 4, stk. 1, litra b), c) og e), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1307/2013, opretholde god landbrugs- og miljø-mæssig stand på hele sin landbrugsbedrift – for at undgå, at en administrativ sanktion finder anvendelse – eller kun på det landbrugsareal, for hvilket der konkret ansøges om betaling?</p>			
C-463/17 P	<p>Ori Martin mod Den Europæiske Unions Domstol (appel)</p> <p>Påstande: — Rettens kendelse om afvisning i sag T-797/16 (Ori Martin spa mod Den Europæiske Unions Domstol) omgøres, og det fastslås, at Domstolen (Sjette Afdeling) i sag C-490/15P og C-505/15P, (EU:C:2016:678), tilsidesatte ORI's ret til en retfærdig rettergang som omhandlet i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og Domstolen tilpligtes at betale erstatning herfor.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	07.06.18
C-594/16	<p>Buccioni</p> <p>Sagen vedrører: a) Er gennemsigtighedsprincippet, som klart fastlagt i artikel 15 i den konsoliderede udgave af traktaten om Den Europæiske Union, under hensynstagen til princippet ufravigelige generelle formål, idet princippet skal forstås således, at det kan reguleres ved de i stk. 3 fastsatte retskilder eller tilsvarende, hvis indhold kan give udtryk for et for vidtgående skøn, der ikke har hjemmel i en trin højere EU-retlig retskilde, hvorefter der forudgående skal fastsættes ufravigelige minimumsprincipper, til hinder for en tilsvarende restriktiv fortolkning af EU-bestemmelserne om tilsyn med kreditinstitutter i et sådant omfang, at den udhuler gennemsigtighedsprincippet også i tilfælde, hvor interessen i aktindsigt er baseret på grundlæggende interesser hos den berørte person, som åbenbart svarer til dem, med hensyn til hvilke der gælder undtagelser, i positiv retning, fra de i sektoren gældende begrænsninger? b) Skal artikel 22, stk. 2, og artikel 27, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter i konsekvens heraf ikke fortolkes således, at de regulerer tilfælde af ikke undtagelsesvis karakter, hvor myndighederne kan fravige tavshedspligten og give adgang til do-</p>	Finansministeriet Finanstilsynet	GA	12.06.18

	<p>kumenterne, men at disse bestemmelser snarere skal fortolkes i lyset af de mere omfattende formål i artikel 15 i den konsoliderede udgave af traktaten om Den Europæiske Union, og at de som sådanne kan knyttes til et generelt princip i EU-retten, ifølge hvilket retten til aktindsigt ikke kan indskrænkes, under hensyntagen til en rimelig og forholdsmæssig afvejning mellem kravene i kreditsektoren og de grundlæggende interesser hos den opsparer, som er berørt af et tilfælde af burden sharing, på grundlag af de relevante faktiske omstændigheder som fastslået af en tilsynsmyndighed, som har de samme organisatoriske træk og kompetencer i sektoren som Den Europæiske Centralbank? c) Skal artikel 53 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EØS-relevant tekst) og de nationale bestemmelser, der er i overensstemmelse med denne artikel, på denne baggrund afvejes mod de øvrige i spørgsmål a) anførte EU-retlige bestemmelser og principper fortolkes således, at aktindsigt – hvor anmodningen herom er fremsat på et tidspunkt, efter kreditinstituttet er trådt i administrativ tvangslikvidation – også er tilladt, såfremt den berørte person ikke kun anmoder om aktindsigt under civile sager eller handelssager, som reelt er blevet anlagt med henblik på beskyttelse af formuemæssige interesser, der er blevet krænket som følge af, at kreditinstituttet er trådt i administrativ tvangslikvidation, men også såfremt den berørte person – netop med henblik på at klarlægge den konkrete mulighed for et positivt udfald af disse civile sager og handelssager – forud for anlæggelse heraf indleder en procedure for en retsinstans, som af staten er tildelt kompetencen til at beskytte retten til aktindsigt og gennemsigtighed netop med henblik på fuld beskyttelse af retten til forsvar og sagsanlæg, i særdeleshed når der er tale om en opsparer, som allerede har lidt tab som følge af burden sharing i forbindelse med insolvensproceduren vedrørende det kreditinstitut, hvor opspareren havde deponeret sin opsparing?</p>			
C-530/16	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Polen</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 16, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/49/EF af 29. april 2004 om jernbanesikkerhed i EU og om ændring af Rådets direktiv 95/18/EF om udstedelse af licenser til jernbanevirksomheder og direktiv 2001/14/EF om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur samt sikkerhedscertificering</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	13.06.18

	(1), idet — den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at sikkerhedsmyndigheden er uafhængig af alle jernbanevirksomheder, infrastrukturforvaltere, ansøgere om sikkerhedscertifikater og ordregivere, og — den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at undersøgelsesorganet er uafhængigt af jernbanevirksomheder og infrastrukturforvaltere — Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
C-683/16	<p>Deutscher Naturschutzring, Dachverband der deutschen Natur- und Umweltschutzverbände e.V.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats foranstaltninger for farvande, der hører under dennes højhedsområde og jurisdiktion, der er nødvendige for at leve op til medlemsstatens forpligtelser i henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, som har indvirkning på fiskerfartøjer fra andre medlemsstater, og hvormed der indføres et omfattende forbud mod erhvervsfiskeri i Natura 2000-områder med bundberørende fiskeredskaber og bundsat garn (»hildings- og indfiltringsgarn«)? Navnlig ønskes følgende oplyst: a) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at forbuddet mod de i det første spørgsmål nævnte fangstmetoder er omfattet af begrebet »bevarelsesforanstaltninger«? b) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at begrebet »andre medlemsstaters fiskerfartøjer« også omfatter de fiskerfartøjer fra en anden medlemsstat, som sejler under medlemsstaten Forbundsrepublikken Tysklands flag? c) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Fiskeristyrelsen	Dom	13.06.18

	<p>(EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at udtrykket »opfylder målsætningerne for den relevante EU-lovgivning« også omfatter sådanne foranstaltninger vedtaget af medlemsstaten, som blot fremmer de målsætninger, der er nævnt i den nævnte EU-lovgivning? 2. Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats foranstaltninger for farvande, der hører under dennes højhedsområde eller jurisdiktion, der er nødvendige for at leve op til medlemsstatens forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader? 3. Såfremt det første og det andet præjudicielle spørgsmål besvares alternativt eller kumulativt benægtende: Er EU's enekompetence på området for bevarelse af havets biologiske ressourcer inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik i henhold til artikel 3, stk. 1, litra d), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde til hinder for, at medlemsstaten kan vedtage de fornævnte foranstaltninger?</p>			
C-213/17	<p>X</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal Dublinforordningens artikel 23, stk. 3, fortolkes således, at Italien er blevet ansvarlig for behandlingen af den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren indgav i dette land den 23. oktober 2014, uanset den omstændighed, at Nederlandene var den primært ansvarlige medlemsstat på grundlag af tidligere indgivne ansøgninger til dette land om international beskyttelse som omhandlet i Dublinforordningens artikel 2, litra d), og den senest indgivne ansøgning på dette tidspunkt stadig var under behandling i Nederlandene, idet afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State endnu ikke havde afgjort den af sagsøgeren indgivne appel til efterprøvelse af den i præmis 1.3. nævnte dom fra rechtbank af 7. juli 2014? [Udelades] 2. Følger det af Dublinforordningens artikel 18, stk. 2, at den ansøgning om international beskyttelse, der stadig var under behandling af de nederlandske myndigheder, da tilbagetagelsesansøgningen blev fremsat den 5. marts 2015, straks efter fremsættelsen af tilbagetagelsesansøgningen skulle have været udsat og efter udløbet af fristen i artikel 24 stoppet af de nederlandske myndigheder i den forstand, at de trak ansøgningen tilbage eller ændrede den tidligere afgørelse af 11. juni 2014 med afslag på asylansøgningen af 4. juni 2014? [Udelades] 3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, er ansvaret for</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	13.06.18

	<p>behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse da ikke gået over til Italien men forblevet hos de nederlandske myndigheder, fordi sagsøgte ikke trak afgørelsen af 11. juni 2014 tilbage eller ændrede den? [Udelades] 4. Har de nederlandske myndigheder ved at undlade at oplyse, at den anden asylansøgning stadig var under appel ved afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State, tilsidesat deres forpligtelse efter Dublinforordningens artikel 24, stk. 5, til at give de italienske myndigheder de oplysninger, der sætter dem i stand til at kontrollere, om denne stat er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning? [Udelades] 5. Såfremt spørgsmål 4 besvares bekræftende, fører denne undladelse da til den konklusion, at ansvaret for behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse ikke er overgået til Italien, men stadig påhviler Nederlandene? [Udelades] 6. Såfremt ansvaret ikke forblev hos Nederlandene, havde de nederlandske myndigheder i forbindelse med sagsøgerens overgivelse fra Italien til Nederlandene i sammenhæng med hans straffesag da på grundlag af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, og uanset forordningens artikel 3, stk. 1, skullet behandle den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren havde indgivet i Italien, og burde de, i fortsættelse heraf, af rimelighedshensyn have undladt at gøre brug af hjemlen i Dublinforordningens artikel 24, stk. 1, til at anmode de italienske myndigheder om at tage sagsøgeren tilbage?</p>			
C-169/17	<p>Asociación Nacional de Productores de Ganado Porcino</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 34 [TEUF] og artikel 35 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse som artikel 8, stk. 1, i kongeligt dekret 4/2014 af 10. januar 2014 om godkendelse af en kvalitetsstandard for iberisk kød, skinke, bov og kam, som undergiver anvendelsen af udtrykket »ibérico« på varer, som forarbejdes eller markedsføres i Spanien, den betingelse, at opdrættere af svin af den iberiske race i intensive »de cebo«-bedrifter udvider det samlede minimumsgulvareal for hvert dyr på mere end 110 kilo i levende vægt til 2 m², selv om det – i givet fald – godtgøres, at formålet med nævnte foranstaltning er at forbedre kvaliteten af de varer, som bestemmelsen henviser til? 2. Skal artikel 3, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 2008/120 af 18. december 2008 om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af svin, sammenholdt med direktivets artikel 12, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som artikel 8, stk. 1, i kongeligt dekret 4/2014 af 10. januar 2014 om godkendelse af en kvalitetsstandard for iberisk kød, skinke, bov og kam, som undergiver anvendelsen af udtrykket »ibérico« på varer, som forarbejdes eller markedsføres i Spanien, den betingelse, at opdræt-</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	14.06.18

	<p>tere af svin af den iberiske race i intensive »de cebo«-bedrifter udvider det samlede minimumsgulvareal for hvert dyr på mere end 110 kilo i levende vægt til 2 m², selv om formålet med den nationale bestemmelse er at forbedre kvaliteten af varerne og ikke specifikt at forbedre beskyttelsen af svin? Såfremt det ovenstående spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 12 i direktiv [2008/120/EF], sammenholdt med artikel 34 og 35 i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, da fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som artikel 8, stk. 1, i kongeligt dekret 4/201[4], der kræver af producenter i andre medlemsstater – med det formål at forbedre kvaliteten af varer, der forarbejdes og markedsføres i Spanien, og ikke at forbedre beskyttelsen af svin – at de opfylder de samme betingelser for dyreopdræt, som kræves af spanske producenter, for at de varer, som hidrører fra de førstnævnte producenters svin, kan forsynes med de varebetegnelser, der er fastsat i nævnte kongelige dekret? 3. Skal artikel 34 [TEUF] og 35 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse som artikel 8, stk. 2, i kongeligt dekret 4/2014 af 10. januar 2014 om godkendelse af en kvalitetsstandard for iberisk kød, skinke, bov og kam, for så vidt som den pålægger en minimusalder for slagtning på ti måneder for svin, af hvilke der forarbejdes varer i »de cebo«-kategorien med det formål at forbedre denne kategori af varer?</p>			
--	--	--	--	--